

Esélyteremtő óvoda projekt – A nagy ajándék

Kis óvoda a település szélén, messze mindentől. Egy másik, nagyobb, de közel a telephez.

Egy a belvárosban, lakótelepi környezetben, ahova betelepültek a romák.

Egyik sem túlvonzó hely egy *pályakezdő* óvodapedagógus számára, hacsak nem kifejezetten azért választotta ezt a hivatást, hogy olyan gyerekeken és családokon segítsen, akik hátrányból startolnak. Mert itt dolgozni egy *misszió, egy küldetés*, ezt mindenki tudja, aki igent mond a feladatra.

Ezekben az óvodákban munkálkodni nap mint nap igazi kihívás, *speciális ismereteket kíván tőlünk, több elkötelezettséget, nagyobb rugalmasságot, eltökéltebb segíteni akarást, nagyobb módszertani felkészültséget.*

Itt dolgozik csak igazán a **személyiségével** az ember!

Mégis, mintha a *megítélésünk* óvodapedagógusként kicsit olyan hátrányos helyzetű lenne, mint azoké a gyerekeké, akiket nevelünk. Ezt érezzük, amikor a DIFER mérés eredményeit hasonlítják össze más intézményekkel, amikor más óvodák rendkívüli műsorokkal és rendezvényekkel állnak elő, amikor arról folyik a beszélgetés, hogy hol a legeggyüttműködőbbek és segítőkészebbek a szülők. Még akkor is, amikor az óvodák sportnapján felsorakozunk a mi kis csipet csapatunkkal. Hiába állnak a rajthoz ők is a dajkanénik által gyönyörűen kivasalt hófehér pólóban, félelem csillog a sok kis fekete szempárban, *mintha előre éreznék, mi sosem nyerünk.* Már ennyi évesen ott van bennük, hogy nem győztesnek születtek. S ha egészen őszinték vagyunk magunkhoz, mi pedagógusok is belátjuk, hogy mi is olyan helyet választottunk, ahol **kevesebb sikerélmény jut, ahol naponta helyt állni lelkileg sokkal megterhelőbb.**

Jól látták ezt az Esélyteremtő Óvoda Program megálmodói, akik a bevont óvodák gyermekeire és a pedagógusaira egyaránt koncentráltak. Egy cél lebegett a szemük előtt: *legyen jobb azoknak, akik ezekben az óvodákban töltik a napjaikat.*

Ez a program **más** volt, mint a többi. Ettől lett igazán szerethető. Nem csak tárgyakat, eszközöket, kulturális programlehetőségeket adott a gyerekeknek, hanem *aktivitást és felelősségvállalást* kívánt meg a bevont óvodapedagógusoktól. Tegyenek valamit! Cselekedjenek! Róluk van szó, és azokról a gyerekekről, akiket ők nevelnek! Most itt a nagy lehetőség, hogy elültessenek néhány magot a jövő számára.

Itt a lehetőség, hogy segítséget kapjanak az álmaik valóra válása érdekében, ezekben a hátrányos helyzetű óvodákban. **Értük történik minden, és most megmutathatják, kik is ők, mivel küzdenek, miben lenne szükségük válaszokra, segítségre.** Most úgy indulhatnak el kis lépésekkel azért, hogy később jobb legyen, hogy nem lesznek egyedül.

Segítséget és támogatást kapnak.

Az óvodapedagógusok dugják össze a fejüket és mérlegeljék, hogy mi hiányzik nagyon az óvodájukból, mi döcög, mi ütközik akadályokba, hol vannak a nagy problémák, hiányosságok, lemaradások. Mitől lehetne holnaptól jobb? *Mitől lehetnének ezek a gyerekek sikeresebbek, boldogabbak, elégedettebbek, mitől éreznék a szülők jobban magukénak az intézményt?* Lássuk reálisan, mi, *óvodapedagógusok* mitől félünk, mi akadályoz bennünket, mi bánt, mire nézünk megoldhatatlanként?

S amikor már viszonylag tisztán láttunk az első csoporttalálkozón, kiderült, hogy mások is, akik a többi hátrányos helyzetű gyerekeket nevelő óvodából érkeztek, pont ugyanúgy küszködnek ezekkel.

Végtelenül jó érzés volt az első megnyílás alkalmá, amikor egy felszabadító beszélgetésen a gondjainkról, érzéseinkről mesélhettünk másoknak, akik úgy értettek bennünket, mintha testvérek volnánk. Nem véletlen, hogy úgy összekovácsolódott a csapat, hogy elképzelni sem tudjuk már azt, hogy ne találkozzunk, és ne beszélgessünk ezután. Szükségünk van arra, hogy **ezután is erősítsük, bátorítsuk, lelkesítsük egymást, és arra is, hogy megosszuk a bevált módszereinket, jó gyakorlatainkat, ötleteinket.** A legtöbbet egymástól tanultuk! Ezek a bejárt, kitaposott utak, megoldások általában minden ilyen óvodában beválnak, kivitelezhetőek. Kincsként tekintünk rájuk. Mostanra eljutott az egymás iránti bizalom arra a szintre, hogy azt érezhetjük, *többé sosem leszünk egyedül, a többi hasonló óvodával számíthatunk egymásra.* Ehhez szükség volt arra, hogy 3 év rendszeres találkozásai, közös élményei kössenek össze bennünket, ne csak egy rövid képzés. Meghatározó volt ebben a **csoportvezetőnk egyénisége** is, aki úgy tartotta össze a közösségünket, mint egy édesanya. Ahhoz, hogy ez így működjön, kivételes embereket kellett kiválasztani erre a feladatra.

Az óvodáknak bútorokkal, játékszerekkel, rajzeszközökkel bővíthetett a program segítségével az *eszközkészlete*, a gyerekek olyan kulturális programokon, kirándulásokon vehettek részt, amelyeket *nagyfokú igényesség, értékesség* jellemzett, és melyekre soha nem jutottak volna el, ha nincs az Esélyteremtő Óvoda projekt. Szintén a gyerekek érdekében történt az óvodapedagógusok sokoldalú *képzése, felkészítése* minden műveltségterületen, különösen a hátránykompenzáció területén.

Hálásak vagyunk a kontaktórák, workshopok felkészült szakembereinek, mert valamennyien az ismeretek mellé egyfajta **irányultságot, pozitív életszemléletet** is átadtak nekünk. Sosem felejtjük ezeknek az alkalmaknak a derűs légkörét, a sok rácsodálkozást és a sok pozitív megerősítést. Mára elmondhatjuk, hogy a korábbinál *sokkal felkészültebben* neveljük a hátrányos helyzetű gyerekeket, *sikeresebben valósul meg a szülők bevonása.* Abban a **biztos tudatban** végezzük a feladatainkat, hogy fontos a munkánk, igazi értékeket közvetítünk a gyerekek és a családok felé.

Sosem felejtjük mindazt, ami értünk, hátrányos helyzetű gyerekeket nevelő óvodapedagógusokért történt a projektben. Már az első alkalom is, ami Debrecenben az Aranybika Hotelben megvalósult, kivételes volt a **közösség épülése és a lelkünk egészsége** szempontjából. A későbbi **mentálhigiénés** programok, különösen a projekt kezdetén a képzés (sok személyiségépítő játékkal és feladattal), valamint a Hajdúszoboszlón töltött **kiégés elleni tréning**, jelentősen hozzájárultak ahhoz, hogy egészségesek és lelkesek maradjunk, tudjuk kezelni a napi stresszt, erősödjön lelki állóképességünk.

Sokkal többet kaptunk a programtól, mint amit az elején álmodni mertünk. Életre szóló barátságokat, együttműködő partnereket, segítőkét, szakembereket, akikre ezután mindig számíthatunk, és felejtethetetlen élményeket, egész életünket meghatározó pillanatokat.

Most, a program végén **készen állunk a folytatásra.** Megerősödve, a korábbinál jóval, több önbizalommal, felkészültebben, pozitívabb hozzáállással, a 3 évvel ezelőttnél jóval világosabban látva az előttünk álló, szükséges feladatokat. Már tudjuk, hogy nem vagyunk egyedül, bár a program véget ér, mi **a jövőben is számíthatunk egymásra és arra a tudásra, amit itt kaptunk.**

Nagy ajándékot kaptunk az Esélyteremtő Óvoda Programban való részvétel lehetőségével.

Köszönjük szépen!

Bagolyné Szücs Andrea tagóvoda vezető
Békési Kistérségi Óvoda és Bölcsőde - Fürkész Központi Óvoda